

Sygn. akt III KK 298/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 września 2015 r.

sprawy S.B.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku

Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 maja 2015 roku, sygn. V Ka 232/15,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 30 września 2014 roku, sygn. III K 344/11,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
 - 2. obciążyć skazanego S. B. kosztami sądowymi**
- postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wyrokiem z dnia 30 września 2014 r. uznał S. B. winnym czynu z art. 296 § 2 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 296 § 2 k.k., art. 33 § 2 k.k. i skazał go na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawkiiennej na podstawie art. 33 § 3 kk na kwotę 40 złotych.

Sąd Okręgowy w Lublinie V Wydział Karny – Odwoławczy w dniu 27 maja 2015 r. po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego obrońcy utrzymał zaskarżony wyrok Sądu I instancji, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne. Od wyroku Sądu Okręgowego kasację wniósł obrońca Z.B. zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa, co miało wpływ na treść zapadłego w sprawie

orzeczenia:

1) art. 433 § 1 i § 2 w zw. z art. 4, 5 § 2, 7, 92 i 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 i 458 k.p.k., polegające na nierozważeniu wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym obrońcy oskarżonego, częściowej tylko, a nadto dowolnej, analizie materiału dowodowego podczas rozpoznawania zarzutów apelacji, w tym w szczególności zaaprobowanie wadliwej dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, pomijającej iż z zeznań świadków pracowników banku A. F., A. B., M. P., A. K. i J. S., ani również z żadnego innego dowodu zgromadzonego w toku postępowania karnego, nie wynika by S.B. polecał podległym mu pracownikom wyliczenie maksymalnej kwoty pożyczki dla przedstawionych poświadczających nieprawdę zaświadczeń o zatrudnieniu, co skutkowało przeprowadzeniem niepełnej kontroli instancyjnej wydanego orzeczenia;

2) art. 433 § 1 i § 2 w zw. z art. 4, 5 § 2, 7, 92 i 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 i 458 k.p.k., polegającą na zaniechaniu przez Sąd Okręgowy przeprowadzania wszechstronnej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia Sądu Rejonowego w aspekcie podnoszonego w apelacji obrońcy zarzutu całkowitego pominięcia i całkowitego braku ustosunkowania się Sądu I instancji do spójnych, konsekwentnych i logicznych wyjaśnień oskarżonego S. B., złożonych w trybie, art. 176 § 4 k.p.k., co skutkowało konsekwencji brakiem oparcia rozstrzygnięcia na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a mających podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przed wszystkim zauważyć należy, że autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo

niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Skarga wniesiona w przedmiotowej sprawie w znikomym zakresie odnosi się do wad postępowania odwoławczego, przede wszystkim zaś zmierza do ponownego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd *meriti* – a przy tym w pełni zaakceptowanej w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Zważyć jednak należy, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń.

Tymczasem obydwa podniesione w kasacji zarzuty są w istocie powtórzeniem zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy. Co kluczowe, zostały one poprawnie rozważone w uzasadnieniu Sądu Okręgowego. Na s. 9 i 12 uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy rozważa poprawność oceny dowodów z wymienionych w kasacji świadków, będących pracownikami pokrzywdzonego banku, z kolei na s. 12-13 właściwie rozważono problem nieustosunkowania się Sądu Rejonowego do pisemnych wyjaśnień skazanego. Analiza Sądu Okręgowego jest w pełni poprawna i Sąd Najwyższy ją podziela – jako że wyjaśnienia te były tożsame z innymi złożonymi w postępowaniu, pominięcie wyjaśnień pisemnych w uzasadnieniu Sądu Rejonowego nie mogło mieć istotnego wpływu na rozstrzygnięcie.

Konkludując, dokonana przez Sąd Okręgowy kontrola odwoławcza była rzetelna, w pełni zgodna z przepisami art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.